

EL GUAL

PERMANENT

PUBLICACIÓ CIENTÍFICA, LITERÀRIA I ARTÍSTICA
DE GRANOLLERS I POBLES DEL VOLTANT

ANY I - NÚMERO 3

JUNY DEL 1.983

EDITORIAL

Hi ha ocasions, en la llarga història dels pobles, en què cal aturar-se i parar-se a pensar i revisar tot allò que la comunitat es porta entre mans.

Quantes vegades no hem vist o sentit explicar, pacient i fidel lector, que per voler correr massa, per deixar-se portar pels seus instints més primaris i ancestrals, per voler actuar d'una manera irreflexiva i impulsiva, com un vulgar ésser arrauxat i violent membre de la dreta més intransigent, per creure's posseïdor de l'única veritat absoluta i inamovible que els nostres avantpassats grecs, savis i mesurats, només gosaven atribuir als déus, per creure's que els valors immobiliaris es poden traduir, sense més ni més, en valors humans, quantes vegades no hem vist, ens preguntem, com els individus, els pobles, les nacions i els imperis s'esfondraven, com tocats d'un raig desintegrador, en un tancar i obrir d'ulls, en el temps que en **Jaume A.** i la seva patuleia aixecaven un bloc de pisos o destruïen una zona verda.

La nostra vila, que ja en temps dels romans s'alçava damunt les terrasses dipositades pel nostre estimat i ben tractat Congost (Salvador Pollet, *Obra completa*, vol. 1, cap. 1, versicles 238-239), ha d'aturar-se doncs, i meditar sobre un conglomerat d'esdeveniments que li cauen al damunt, aparentment d'una manera inconnexa i casual.

En primer lloc, la persecució de què és objecte el nostre estimat "El Gual", que se sent empaitat i difamat per uns —diguem-ne— ciutadans que no poden permetre que al seu voltant es faci alguna cosa amb cara i ulls, acostumats com estan a manegar i desmanegar amb cara i galtes. Mireu si ha estat greu i aclaparadora llur persecució, que hem estat a punt de trencar el nostre capteniment seriós i moderat oferint-vos, incondicionals lectors, una portada a l'estil d'**El Vallès**. El bon sentit, però, s'ha imposat al si de la nostra redacció i no hem volgut ferir, doncs, els vostres cors tendres amb uns titulars escandalosos i de tan mal gust com els que ens engega cada setmana l'esmentada publicació.

El fet, però, és que ens empaiten. Folls de ràbia, ens van a l'encaç amb no se sap quins inconfessables propòsits. Davant del fet, nosaltres contestem amb la nostra única arma: la paraula i les frases que amb tant d'encert conté el nostre refranyer popular. És per això que, per una vegada i sense que serveixi de precedent, ens permetrem alçar una mica la veu, tot exclamant: **Que ens vinguin al darrera amb un flabiol sonant!!**

No cal dir que aquest fet que hem comentat breument i concisa, com ens aconsella el nostre tarannà, no tindria cap importància si no es combinés amb d'altres esdeveniments.

Així, pensem que no haurà passat desapercbut a cap coneixedor de la vida local que, en l'acte de presa de possessió del segon consistori democràtic, el nostre editor i pare espiritual no es va adormir i, per si això no fos prou, fins i tot va confegir un discursset que va arrencar els aplaudiments arravatats d'un bon sector de públic.

Aquests successos, tan senzills en aparença, han estat els senyals inequívocs per a la nostra redacció que la nova direcció empresa en el número passat no només era bona, sinó immillorable. Per tal que la joia sigui completa, només ens resta arrodonir-la i matisar-la amb un veritable acte de justícia sòcio-històrico-patriòtica elevat, ja, d'una manera irrevocable i vitalícia al càrrec de director permanent, pels seus mèrits, per la seva tasca tan desinteressada, pel seu respecte per l'entorn i contribució a la neteja del riu Congost, pels seus esforços en bé de les classes més desposseïdes, pel seu anonimat sofert i sacrificat, en **Pere Fanal i Joliu**.

*Que el Gual Permanent esdevingui fòrum
de disertacions profundes de qui al poble viu
i ens doni nom noble en Fanal i Joliu:
Fanal Permanent per saecula saeculorum.*

